

[Socialministeren]

rende til den forøgede tilgang til Dansk Flygtningehjælp som følge af loven, men dermed er ikke sagt, at jeg kan tilslutte mig særloven og de økonomiske følger, som den medfører. Jeg har derimod stået ved mit ansvar som socialminister og givet Folketinget mulighed for at bringe de bevillingsmæssige forhold i orden. Folketinget ville jo ikke være tjent med, at jeg som socialminister valgte at ignorere de bevillingsmæssige konsekvenser af Folketingets lovgivning, selv om regeringen er imod denne lovgivning. Derfor har Folketinget nu fået forelagt de bevillingsmæssige konsekvenser.

Jeg kan oplyse, at regeringen også agter at undlade at stemme.

Peder Sass (S):

Skal jeg forstå ministerens bemærkning sådan, at ministeren har samme opfattelse som den, Fremskridtspartiet netop gav udtryk for: at man ikke skal følge Folketingets vedtagelser? Det, at man undlader at stemme, kan jo forstås sådan, at man indirekte stemmer imod den bevilling, der skal til som konsekvens af den lov, Folketinget har vedtaget. Derfor er det, som jeg sagde før, uforståeligt, at ministeren fastholder, at også regeringens medlemmer vil stemme imod.

Ebba Strange (SF):

Er der da overhovedet ingen grænser for denne regerings manglende parlamentariske respekt? Socialministeren går til Finansudvalget med et aktstykke til opfølgning af en lov, der er vedtaget af et flertal i dette Folketing, og nu meddeler hun os, at hun ikke står bag sit eget aktstykke, og at hele regeringen vil undlade at stemme til et forslag om at trække aktstykket tilbage. Hvor langt skal vi ud, før grænsen for antiparlamentarisk optræden overskrides i dette hus?

Marianne Jelved (RV):

Jeg må tilkendegive, at jeg fuldkommen deler fru Ebba Stranges synspunkter.

Man må stille sig det spørgsmål, om dette aktstykke overhovedet er nødvendigt, når det kommer til stykket. Man kunne jo spørge justitsministeren, hvor mange opholdstilladelser der er givet efter § 9, stk. 2, nr. 2, i 1991, og om der løbende har været indleveret aktstykker om de humanitære opholdstilladelser i 1991

for at få dækning for forventet overskridelse af den bevilling, der er på det område. I virkeligheden er der jo ingen i dette Folketing, der er i stand til at sige, hvad forbruget på denne konto vil være, når 1992 er slut. Derfor er dette her en skinmanøvre, det er en tom demonstration af regeringen, når det kommer til stykket.

Jeg blev af finansministeren bedt om at forholde mig til, om vi ville have et aktstykke frem eller ej. Jeg synes, det er fair at lægge et aktstykke frem, men så forventer man også en fair behandling af regeringen omkring sagen. Det, vi oplever nu, er i virkeligheden helt utroligt.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Folketinget fik for et øjeblik siden fra socialministeren en parlamentarisk vejledende udtalelse, og en sådan parlamentarisk vejledende udtalelse fra et medlem af regeringen bør øvrige medlemmer af Tinget selvfølgelig sige tak for, også selv om man er – og det er jeg i hvert fald – i den situation, at man har meget, meget vanskeligt ved at forstå socialministerens vejledende parlamentariske udtalelser. Det kunne måske være min fejl og ikke ministerens, men sådan tror jeg nu ikke det forholder sig.

Jeg har hæftet mig ved, at ministerens eget parti i betænkningen bl.a. har anført, at Folketinget ikke ville være tjent med, at socialministeren valgte at ignorere de bevillingsmæssige konsekvenser af Folketingets lovgivning. Man kan jo dernæst spørge, om Folketinget kan være tjent med at have en socialminister, der udtaler sig over for Tinget, som tilfældet var for et øjeblik siden. Når der er tale om, at man ikke skal ignorere de bevillingsmæssige konsekvenser af Folketingets lovgivning, så vil jeg mene, at socialministeren burde stemme i nøje overensstemmelse med Tingets flertal.

Jeg ser jo, at statsministeren i disse dage er optaget af så meget andet, og det er vel forståeligt, men kan jeg gå ud fra, at socialministeren i sin parlamentariske vejledning af Folketinget har udtalt sig i nøje overensstemmelse med regeringschefen? Det vil jeg meget gerne have et klart svar på, for den måde, hvorpå socialministeren har udtalt sig, må give anledning til megen undren her i Tinget, også på baggrund af den manglende samklang mellem betænkningen og det, som ministeren har udtalt her.